

Atès que la Psicologia i la Psicotècnica modernes admeten ja definitivament els factors externs de la personalitat (arribant àdhuc els francesos a carregar sobre els mateixos tot el pes de la formació del temperament), hom comprendrà tota la transcendència de llur estudi en el que fa referència a les aptituds psíquiques de l'individu. Amb tot direm que, si bé en la formació de la personalitat la faceta psíquica és realment preponderant, les modernes escoles d'orientació professional li han donat una importància excessiva, fins a l'extrem d'arribar a considerar-la com únic factor per a determinar el camí que aconsellen als seus deixebles. Amb el que portem dit queda ben clar que existeixen innumbrables factors que, si no es tenen en compte i no es valoren molt acuradament, l'orientació que pugui donar-se tindrà una absurda unilateralitat i les mateixes conseqüències nefastes que per exemple un anàlisi de sang fet per al tractament d'un malalt en què es miri sols un detall i es deixin els altres.

Amb una valoració aciençada de tots els elements esmentats i molts d'altres de secundaris que no tenim espai per a esmentar (en l'estudi del temperament no hi ha absolutament cap detall somàtic ni psíquic negligible), el metge constitucionalista modern podrà traçar gairebé amb exactitud matemàtica la *fórmula de la personalitat*, amb les aptituds de cada individu, i una orientació interessantíssima respecte als treballs per als quals té predisposició, així com aquells que li han d'estar interdicts. I en el cas que l'individu vulgui seguir unes activitats per a les quals la naturalesa no l'ha ben dotat, l'estudi constitucional permetrà marcar les normes perquè aquell treball mal escollit no osqui el seu organisme i l'empenyi pel tobogan del fracàs.

Fora per aquests casos de vocació abassegadora, en què l'individu se sent empès vers unes activitats poc adients a la seva contextura física, que l'estudi constitucional permetria també traçar un *quadre de compensacions* perquè el treballador pogués neutralitzar fins al punt màxim els efectes perniciosos que damunt l'organisme fatalment han de produir les causes que van a actuar precisament en favor d'una predisposició a determinades malalties. Així p. ex. un xofer *hipertiroidià*, o millor dit de constitució hipertiroïdiana, podria exercir perfectament el seu comés, si les hores de treball van precedides d'un repòs perfecte de 8 a 9 hores i segueix una alimentació no excitant de tendència vegetariana i vetllant per l'aportació *càlcica*. Un *heredo-artrític*, pot dur una vida sedentària fins a certs límits si guarda sobrietat en el menjar i fa sistemàticament cada setmana o cada mes una cura de desintoxicació apropiada. Un *heredo-tuberculós* podrà dedicar-se a alguna de les professions que li és aconsellat de no escollir si pot seguir una alimentació més aviat rica en carn i es pot permetre cada any un sojorn perllongat a la muntanya, etc., etc.

Els elements hi són perquè cadascú pugui bastir una connexió suau entre ell i el seu treball, bandejant ja per sempre la habitual violentació inicial i aquella pretesa adaptació ulterior al treball escollit per caprici, que si té alguna efectivitat, és com la dels matrimonis consumats sense una base d'harmonia psico-física: sobrevé quan ja la vellesa ha fet estralls en la flama de l'energia vital. *El maridatge el més íntim possible de l'home amb el seu treball és la primera condició per a la felicitat individual i per al progrés col·lectiu.*

Acabem per avui dient amb Taine: "Existeix un Fídias en cadascun de nosaltres; tot home és un escultor que ha d'estudiar i corregir el seu marbre o el seu fanc, fins que aconsegueixi fer eixir de la massa confosa dels seus instints grollers una persona intel·ligent i lliure" (1).

(1) El pròxim article tindrà per títol «Alguns tipus de treballador normal. La «fitxa biotípologica».